

Convertirea lui Bernard Nathanson

Bernard Nathanson, născut în 1926, profesor la Cornell University, a fost ateist și unul dintre cei mai mari adepți ai avortului. S-a străduit cu încăpățânare să legalizeze avortul în SUA, pentru a deveni ieftin și ușor de practicat.

În 1968, a fost unul dintre fondatorii National Abortion Rights Action League (Liga Națională de Luptă pentru Dreptul la Avort). A condus cea mai mare clinică de întrerupere de sarcini din SUA și recunoaște înfăptuirea a 75.000 de avorturi. Acum mărturisește cu imensă durere: „în acest număr este și copilul meu nenăscut, pe care l-am omorât cu mâinile mele”.

În viața lui Nathanson s-a ivit însă miracolul schimbării chibzuinței și a inimii. Din poziția pe care o deținea în capul listei de susținători ai avortului s-a transformat în apărătorul vieții copiilor nenăscuți. După mulți ani de pregătire, în anul 1996 a primit botezul în Biserica Catolică.

Casa părintească și școala

Tatăl său, profesor de medicină, fiu de emigranți evrei, încă din anii studenției a refuzat tradiția ortodoxă a iudaismului. Nu credea în Dumnezeu, ci numai într-o „forță de sus”. Tatăl a fost cel care a influențat viața și personalitatea lui Bernard, inoculându-i ideile sale nihiliste și credința. Bernard a crescut într-o casă în care doar s-au păstrat obiceiurile și tradițiile credinței iudaice, dar nu au fost practicate. În plus, tatăl lui Bernard își ura soția.

Părinții l-au trimis pe Bernard la una din cele mai bune școli din New York (Columbia Grammar School), unde învățau copii din cele mai bogate familii evreiești. Bernard, admirator al tatălui său, s-a îndepărtat de asemenea de religie, considerând-o nefolositoare și „o piatră de moară” care îngreunează viața. Cu toată necredința sa, tatăl îl forța pe Bernard să meargă de trei ori pe săptămână la școala ebraică ortodoxă. A învățat acolo rugăciunile ebraice și purta convingerea că religia iudaică este severă și crudă. „Dumnezeul copilăriei mele – amintește mai târziu

– mă făcea să mă gândesc la o figură bărbosă, maiestuoasă, posomorâtă ca Moise sculptat de Michelangelo. Îl văd cum stă cocoșat, meditănd asupra destinului meu cu un moment înainte de a lua

decizia. Așa era Dumnezeu religiei mele iudaice, puternic și înspăimântător ca un leu. Ce revelație a fost pentru mine când, slujind în Forțele Aeriene ale SUA, din simplă frustrare și plictiseală, am început să frecventez cursurile biblice de seară! Atunci am descoperit că Dumnezeu Noului Testament este iubitor, înțelegător, blând și Atotiertător față de oamenii cu inima evlavioasă.”

Studiile la Facultatea de medicină a prestigioasei Universități McGill le-a început în anul 1945. În timpul cursurilor, în anul

Copil în luna a noua de viață

foto: A. Zachwieja

foto: Arhiva Iubii-vă!

Dr Bernard Nathanson

patru de medicină, o deosebită impresie a făcut asupra lui profesorul de psihiatrie Karl Stern. Acel minunat profesor, eminent om de știință, de asemenea era evreu. Nathanson îl adora pe prof. Stern pentru cursurile sale extraordinar de interesante, precum și pentru calmul său deosebit. Nu a realizat atunci că Stern, în 1943, s-a convertit la catolicism, după mulți ani de gândire, analiză și lectură. Procesul convertirii sale l-a descris în cartea *The Pillar of Fire* (Coloana de foc), care a fost publicată în 1951. Nathanson a suferit un adevărat șoc, când a citit-o pentru prima oară, în 1974. În mare parte, lectura acestei cărți a dus la convertirea sa la catolicism. În ultimul capitol al cărții sale, Stern explică fratelui său, evreu ortodox, de ce a devenit catolic: Biserica rămâne invariabilă în învățătura sa. Există numai un adevăr supranatural, la fel cum există numai un adevăr științific. Ceea ce pentru perfecțiunea materiei este dreptul Avansării, pentru problemele spirituale este dreptul Păstrării. Țin minte cum ți-am arătat cândva enciclica papală referitoare la naziști. A făcut asupra ta impresie și ai spus: „Exact ca și când a fost scrisă în primul secol”. Tocmai aceasta este important.

Copil în luna a treia de viață

foto: A. Zachwieja

foto: Arhiva Iubiți-vă!

Lumea satanică a avortului

În toamna anului 1945, la balul universitar, Bernard a cunoscut o fată de șaptesprezece ani, pe nume Ruth, fermecătoare și nevinovată. S-au îndrăgostit de la prima vedere. Au petrecut împreună tot mai mult timp, plănuiau căsătoria. Ruth a rămas însărcinată. Acest fapt a ruinat atmosfera idilică a celor doi îndrăgostiți. Nu au vrut acel copil. S-au hotărât să-l îndepărteze. După multe căutări, au reușit să găsească un doctor care să facă avortul, într-un cabinet particular, în taină, pe atunci încă ilegal. Când copilul a fost omorât, Bernard și Ruth s-au purtat ca niște conspiratori după o crimă rușinoasă, despre care nu este voie să vorbești. După ani de zile Bernard amintește: „Sunt sigur că – cu toată mina curajoasă, loialitatea și dragostea ei față de mine – în colțuri melancolice ale gândirii s-a născut întrebarea: „De ce nu s-a căsătorit cu mine? De ce nu am putut păstra acel copil? De ce a trebuit să risc viața mea și a copiilor mei viitori pentru confortul lui și al studiilor? Oare Dumnezeu o să mă pedepsească pentru ceea ce am făcut și voi rămâne sterilă?”

Pentru Bernard, în acest timp, întrebările de tip religios nu erau esențiale. Se maturiza în el – așa cum singur scrie – caracterul evreului ateu cu „ceafa tare”. Își făcea griji numai pentru sănătatea lui Ruth și capacitatea ei de a mai naște. În curând, însă, drumurile lor s-au despărțit. Această experiență

a devenit pentru Nathanson prima călătorie în lumea satanică a avortului.

La jumătatea anilor șaizeci, Bernard a terminat stagiul de ginecologie și obstetrică; se afla în fața unei cariere strălucitoare. Lăsase însă în urmă două căsătorii nereușite, distruse – așa cum astăzi măturisește – prin „egoism, narcisism și neștiința iubirii”. În acest timp, a conceput un copil cu o femeie care îl iubea nespus. L-a implorat să-i permită să-l poarte și să-l nască. Nathanson a fost de neînduplecat, i-a cerut imediat îndepărtarea sarcinii, căci nu-și putea permite să-l întrețină. I-a propus să se ocupe personal de avortul copilului lor. Și i-a curmat viața în mod profesional. Nu a avut nici un fel de scrupule, nici măcar o umbră de îndoială, că procedează rău. În conștiința sa de doctor întrerupător de sarcini avea numai satisfacția muncii bine îndeplinite.

Înainte de a efectua avortul, Nathanson, ca și alți doctori, nu informa pacientele despre riscurile întreruperilor de sarcină. După convertire, singur a scris: „S-a dovedit că avortul poate fi legat de cancerul la sân, mii de femei au pierdut fertilitatea din cauza unui avort nereușit, iar mortalitatea femeilor ce făceau această intervenție după săptămâna a treisprezecea este mai mare decât indicatorul de nașteri. Aroganța oamenilor ce practică medicina întotdeauna a fost considerată ca un

supliment strâns legat de profesia lor, iar îngâmfarea exagerată a medicilor angajați în avorturi până în ziua de astăzi nu încetează să uimească. La fiecare zece mii de fete asemenea lui Ruth – revine un medic întrerupător de sarcină: rece, lipsit de conștiință, fără scrupule, profitând de talentele sale pentru scopuri josnice murdărind etica profesiei sale și îndrumând – chiar cu farmec – femeile, cu liniștea lor de medici și liniștind cu profesionalism, pentru a se decide la crimă. Nu întâmplător, următorul pas în această perversiune a științei medicale are loc acolo unde medicii au aprobarea de către stat să ajute, în numele compasiunii! – în acțiunea de sinucidere.

Cum ar fi arătat lumea, dacă vreun „expert” nesocotit în contul chinurilor, o oră după crucificarea lui Isus, s-ar fi urcat pe scară și i-ar fi dat o doză de otrăvă.

În 1968, dr. Nathanson a devenit unul dintre fondatorii „National Abortion Rights Action League” (NARAL), care trebuia să ducă la legalizarea avortului în SUA. După legalizarea acestuia în statul New York, a primit nominalizarea ca director al celei mai mari clinici de avorturi din lume. Recunoaște a fi responsabilul a 75.000 de avorturi. Într-unul dintre articole, scris imediat după reîntoarcerea sa la credință, intitulat „Mărturiile unui ex-avortor” (NARAL), Nathanson a descris tactica pe care au întrebuițat-o el și ▷

Fot. Arhiva lubi-vai

colegii lui de la NARAL pentru a forța orice drept de a face avort în SUA și în lume. Trebuie anunțat faptul că, în anii șai-zeci, majoritatea americanilor erau împotriva avortului. În decurs de 5 ani, datorită campaniei intense de reclamă, „specialiștii” de la NARAL au convins Tribunalul Suprem al SUA, iar în anul 1973, s-a dat decizia de legalizare a avortului, la cerere și fără constrângeri, până în luna a 9-a de sarcină. Cum am reușit aceasta: importantă este înțelegerea tacticii pe care am folosit-o, pentru că este în continuare practică în țările din Apus, în eliberarea legii avortului. Prima cheie a eficacității tacticii a fost convingerea mediilor că acceptarea avortului este semnul liberalismului iluminat. Știam că dacă am fi efectuat sondaje de opinie publică, am fi pierdut cu brio. De aceea, am fabricat date statistice bazate pe sondaje fictive. Am informat media că, după cele mai noi sondaje, 60% dintre americani susțin avortul. Am susținut, ca informații veridice, că, urmare a ilegalității avortului, anual mor zece mii de femei, când adevăratul lor număr este de 200-250. Am susținut că în SUA, în decurs de un an, mai mult de 1 milion de femei efectuează avort ilegal, în timp ce în realitate au fost în jur de 100 de mii. Repetarea continuă a unor minciuni mari în mediile publice convinge ascultătorii. Aceste feluri de acțiuni de propagandă s-au dovedit foarte eficace. Timp de 5 ani, am reușit să convingem majoritatea societății că trebuie cât mai repede legalizat avortul. Un alt element al tacticii a fost mizarea pe așa-numita carte de joc catolică. Neîncetat am defăimat Biserica Catolică și opiniile ei „înapoiate”, arătând înspre prelații Bisericii, ca fiind plini

Fot. Arhiva lubi-vai

de ipocrizie, că se opun avortului, vrând să îngreiească libertatea alegerii. Acest motiv a fost în mod continuu repetat. Am alimentat media cu tot felul de minciuni, ca de exemplu: cu toți știm că dușmanii întreprinderii sarcinii sunt numai duhovnicii, în schimb catolicii laici în marea majoritate sunt pentru legalizarea avortului.

A treia modalitate de a acționa a fost veridicitatea acțiunii de propagandă prin blocarea informațiilor despre probele științifice care dovedesc că viața oamenilor începe din momentul concepției. Am constatat că știința nu va putea niciodată să definească acest fapt, pentru că nu depinde de competența ei, ci numai de filozofie și teologie. A fost o mare minciună pentru că

fitologia (știința despre începuturile vieții omenești) prezintă dovezi că viața omului începe în momentul concepției și trebuie să se bucure de aceeași protecție de care ne bucurăm și noi. Astăzi, când mă întorc cu douăzeci și cinci de ani în urmă, plin de aversiune față de acel joc printre corpurile femeilor însărcinate și copiii lor uciși, mă surprinde lipsa completă de criticism față de sarcina pe care o aveam, pustietatea completă sufletească și morală care stătea la baza acelei acțiuni de coșmar, convingerea noastră de neclintit despre nivelului moral înalt al acțiunilor noastre. Și doar ceea ce făceam era pur și simplu ticălos! De ce nu am putut să sesizăm etica mincinoasă și mârșava practică a doctorilor, îmbinarea acestei avidități evidente, lipsite de motivația unor simțăminte înalte: prostia fără limite a acțiunii în sine și tâmpenia oamenilor care participau la aceasta; toate indicațiile etice din acest act amoral!

Convertirea

În anul 1973, Nathanson a devenit șeful secției de obstetrică la spitalul Sf. Luca din New York. Pentru prima oară s-a instalat acolo un tomograf, cea mai modernă aparatură din acele timpuri, datorită căreia se putea urmări și cerceta fetusul în pântecul mamei. Ultrasonograful a deschis în fața lui Nathanson o nouă lume. Acesta amintește: prima oară am putut să vedem cu adevărat fetusul uman – să-l măsurăm, să-l observăm, să-l privim, să fim legați de el și să-l iubim. Imaginile fetusului văzute la USG fac o puternică impresie asupra privitorului. După introducerea ultrasonografului a avut loc schimbarea radicală a lui Nathanson față de embrionul uman. Datorită USG am putut să ne convingem că fetusul este un organism ce funcționează normal, dar și să efectuăm măsurarea funcțiilor lui vitale, să-l cântărim și să definim vârsta lui, să-l vedem cum înghite sau urinează, să-l vedem în starea de somn și de trezire, precum și să-l observăm cum se mișcă nu mai puțin intenționat ca un nou-născut.

Din acel moment, Nathanson nu a mai fost convins de justiția avortului la cerere. A limitat drastic cantitatea „intervențiilor” efectuate de el la cea a cazurilor care, după opinia sa, aveau o motivare medicală. Ultimul avort l-a efectuat în 1979.

În 1984 și-a pus din ce în ce mai multe întrebări pe tema întreruperilor de sarcină. A vrut să știe ce se întâmplă de fapt în timpul executării ei. Doar executase atâtea, dar le făcuse fără să se gândească, în

mod mecanic, ca un orb. A introdus aparatura în uter, a pus în mișcare motorul, iar mașina a aspirat niște frânturi de țesuturi. A vrut să știe ce se întâmplă de fapt. L-a rugat pe prietenul său Jay, care făcea până la 20 de avorturi pe zi, ca în timpul „intervenției” să pună în mișcare USG și să înregistreze intervenția sa pe o peliculă de film. Colegul a făcut totul cu multă precizie. Când au privit mai târziu banda, în studioul de montaj, au suferit un adevărat șoc, iar Jay a spus că niciodată nu se va mai angaja în întreruperea sarcinii. „A fost o zdruncinătură a rădăcinilor sufletului meu” – a scris mai târziu Nathanson. Pentru prima oară a văzut ce se întâmplă într-adevăr în timpul avortului și ce este acesta de fapt. După pregătirea benzilor în mod profesional a ieșit filmul *The Silent Scream* (Țipătul mut). A fost un film documentar al crimei sinistre efectuate pe cea mai nevinovată și fără putere ființă. A arătat un copil de 12 săptămâni în pânțele mamei, încercând să se apere față de aparatura ce îl smulgea în bucăți cu instrumente de zdrobire și aparatul de aspirare. Filmul a fost prezentat în premieră pe data de 3.01.1985 în Florida, iar proiecția sa a făcut senzație.

Liberalii au dat un grozav semnal de alarmă, deoarece acel document era un imens pericol pentru puterile pro-avort. Mass-media liberală s-a străduit să blocheze furnizarea acestui adevăr în cercurile largi ale societății americane. Nici una dintre stațiile de televiziune nu a vrut să prezinte vreodată filmul și nici nu și-a dat acordul la cumpărarea timpului de antenă a reclamei, al cărei conținut ar fi fost elogierea alegerii vieții. Era o dovadă evidentă despre faptul că media sunt dominate de oameni ce răspund de cultura morții.

Faptele științifice au deschis inima lui Nathanson: a acceptat adevărul, ce nu poate fi subminat, că viața începe în momentul conceperii, și fiecare întrerupere a sarcinii este uciderea unei ființe nevinovate, lipsite de apărare. Dr Nathanson și-a schimbat opiniile pe tema avortului ghidându-se numai după considerente științifice și nu religioase.

Drumul spre Biserica catolică

Călătoria spirituală către credința în Dumnezeu a fost pentru Bernard Nathanson nespul de grea. Mai întâi a fost descoperirea sfințeniei vieții omenești din momentul conceperii până la moartea naturală și abia mai târziu a ajuns la credința în Dumnezeu. „Nu am căutat nimic

spiritual; dorințele mele erau în majoritate pământești și trupești, scopurile mele erau concrete și puteau fi atinse, ușor de materializat. Ce este și mai rău este faptul că, față de treburile sufletești, mă purtam cu desconsiderare, cum stătea bine unui evreu ateist cu picioarele pe pământ” – scrie Nathanson. În anii 1978-1988 a trăit o perioadă deosebit de grea. În mod deosebit de dureros, a început să simtă efectele vieții sale păcătoase. „Mă trezeam la orele 4 sau 5 înspre dimineață, și priveam în întuneric așteptând să apară vreo înștiințare de iertare a mea, de la vreo judecată nevăzută. După o așteptare fără rezultat aprindeam lampa de pe noptieră, luam o carte despre înfăptuirea păcatului și din nou citeam fragmente din Mărturiile Sf. Augustin, sau Dostoievski, Paul Tilich, Kierkegaard și chiar Lewis Mumford și Wald Frank”.

Îl obsedau gânduri de sinucidere. Greutatea vinovățiilor înfăptuite era insuportabilă, mai cu seamă conștiința a mii de avorturi asupra copiilor nevinovați. A încercat să-și lecuiască durerea sufletească și disperarea cu mijloace calmante, alcool, sfaturi, consultația psihiatrului – nu a ajutat nimic. În timp, dr. Nathanson s-a angajat tot mai mult în mișcarea de protecție a vieții. Cutreiera Statele Unite cu referate, scria cărți, a intrat în mișcarea politică. Participând la adunările apărătorilor vieții, făcea să se înțeleagă clar că este împotriva avortului, în schimb se purta cu rezervă față de credința în Dumnezeu. În timpul acestor pichete și proteste în fața clinicilor de avorturi, a experimentat atmosfera deosebit de interesată ce se simțea printre cei adunați.

Pe fețele celor prezenți și a oamenilor ce se rugau strălucea adevărata dragoste. ▷

Acei oameni se rugau neîncetat și aminteau continuu despre interdicția folosirii agresiunii. Nathanson scrie: „Pur și simplu m-a surprins puterea dragostei lor și a rugăciunii: se rugau pentru copiii nenăscuți, pentru mamele pierdute și disperate, pentru doctorii și asistentele ce lucrau în clinici. Se rugau chiar și pentru poliție și media care transmiteau demonstrația. Se rugau pentru fiecare reciproc, dar nu și pentru sine.

Am început să mă gândesc: cum se făcea că oamenii aceia puteau să ofere atât de mult, cerând pentru cauza minorității care este mută, nevăzută și incapabilă de a le manifesta recunoștința”.

Exemplul acestor oameni a făcut că Nathanson, pentru prima oară în viața sa, a început în mod serios să accepte gândul existenței lui Dumnezeu. „Scriu că am început să mă gândesc la existența lui Dumnezeu care m-a condus prin toate cercurile iadului numai pentru ca, în mărini-mia sa, să-mi arate drumul pentru izbăvire și să-mi arate dragostea sa. Acest gând, contrar principiilor mele sigure de peste 19

ani, cărora le eram loial, într-o clipă a arătat trecutul meu ca o mlaștină oripilantă de păcate și rău, m-a acuzat și m-a recunoscut vinovat de grave infracțiuni (...), și în același timp – în mod uimitor – mi-a arătat (...) că Cineva a murit în urmă cu 2000 de ani pentru păcatele mele.”

Până s-a decis la călătoria sa în căutarea lui Dumnezeu, cu mare sete a început să citească autobiografia marilor catolici convertiți, cum ar fi Malcolm Muggeridge, cardinalul Newman, Graham Greene, C. S. Lewis, Walker Percy și alții. Cel mai mult s-a identificat cu istoria profesorului sau Karl Stern, care în autobiografia *The Pillar of Fire* a scris fascinantă sa călătorie spre credința catolică. Nathanson mărturisește că, de fiecare dată când citește această autobiografie, cu greutate reușește să-și rețină lacrimile: „Mi-a fost dat să străbat pământul în căutarea Ace-luia, fără de care aș fi fost ostracizat, acum însă m-am prins de marginea veșmântului Său în disperare, îngrozit, în trebuința cea mai pură de a ajunge până la El. Gându-

rile mele din nou se întorc la eroul anilor mei de studenție, Karl Stern, care a suferit schimbarea sufletească în acea perioadă când mă conducea în înțelegerea gândirii omenești, ordinea și sursa ei – precum și spre cuvintele pe care le-a scris către fratele său: Nu există nici o îndoială: am alergat la El sau am fugit de El, dar tot timpul El a fost în centrul a tot ce există.”

Nathanson era conștient că foarte multe persoane din mișcarea de protejare a vieții se roagă pentru el. Schimbarea sufletească i-a adus, în mod blând și natural, ușurare și pace sufletească. A început în mod regulat să se întâlnească în fiecare săptămână cu părintele John McCloskey, care a devenit ghidul său spiritual pe drumul greu al credinței.

Despre decizia sa de trecere la catolicism a început să vorbească public în 1994. A fost botezat pe data de 9 decembrie 1996 în catedrala Sf. Patrick din New York de către cardinalul J. O'Connor. Prietenii săi evrei au primit această veste cu aprobare. Însuși Dr. Nathanson spune: „Primindu-l pe Isus cu atât mai mult am apreciat faptul că aparțin culturii, poporului și tradiției evreiești. Așa va fi întotdeauna și sunt mândru de asta”.

De atunci, participă la slujbă în mod regulat, se spovedește și duce o viață de profundă rugăciune, iar ca om de știință, în cărțile sale, în filmele și în numeroasele sale conferințe, dă dovada că viața umană este atât de sfântă, cum sfânt este Dumnezeu – creatorul vieții, deci nimeni și nimic nu are dreptul să ia viața cuiva.

Convertirea prof. Bernard Nathanson care, dintr-un întrerupător de sarcină – cap de listă și „ateist cu ceafa tare”, a devenit un catolic convins și stând în fruntea apărării vieții copiilor nenăscuți, este cu siguranță cea mai mare convertire din secolul XX.

Când a sosit în Polonia pe 19.10.1996, la conferința de presă în galeria Porczynski, a adresat un apel parlamentarilor polonezi. „Vă implor, nu faceți nici un pas în direcția legalizării avortului! Istoria niciodată nu vă va ierta. Vreau să vă avertizez să nu faceți aceleași greșeli pe care noi le-am făcut în America. Votarea avortului va fi, în același timp, votarea eutanasiei și uciderea oamenilor în vârstă, cu disfuncțiuni și în stadii finale de boală, experimentarea genetică – va fi primul pas pe panta prăpastiei, pe fundul căreia se află completa dezumanizare a vieții, dolina morții.”

Preot M. Piotrowski TChr ■